

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apotheca Spiritualem Pharmacorum Contra Lvem Contagiosam Aliosque Morbos

Wichmans, Augustin

Antverpiae, 1626

Cap. XXXVI. De S. Bennone Episcopo Misnensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9653

gentilitas coluerat simulacris. Galliarum meritò dicens Apostolus, utpotè qui multis annis ante Dionysium Areopagitam, illas pro parte ad Christum conuertit. Hic enim priùs post annum 98. in Gallias à Clemente directus fuit ut nobilissimæ jam coalescenti Gallicanæ Ecclesiæ pastoribus destitutæ, insignis toto vir orbe succurreret, cùm jam Martialis ante 22. annos dudum obisset.

C A P. XXXVI.

De S. Bennone Episcopo Misnensi.

Magnus Schismaticorum oppugnator & indefessus etiam post mortem suam Apostolicæ Sedis propugnator S. Benno Misnensis Episcopus, non ignobilem in hoc magnorum sacerdotum choro locum exigit; peste enim Ecclesiæ hostes ipse percussit: peste etiam deuotè eidem subiectos filios liberauit. Natus hic est in clyta Saxonie ciuitate Hildesheim, olim Bennopolis nuncupata à Bennone quodam, ut ajunt, conditore Phrygio, parentibus insigni nobilitate & eximia pietate spectatis. In Francia S. T. Doctor iuuenis admodum renuntiatur, religiosum habitum in Monasterio S. Michaelis suscipit, ac pauco post tempore eiusdem Abbas eligitur. At vir Dei contemplatiuam magis vitam desiderans, cùm tribus tantùm mensibus in præfectura stetisset eandem vtrò resignat. Sed incidit in Scyllam cupiens vitare Charybdim. nam Deo vocante, licet inuitus, ad Episcopatum Misnensem postea compellitur suscipiendum. in quo munere omnes partes veri Episcopi adimpleuit.

In.

Hieron.
Emser. in
vita.

Ingentem Sclauorū multitudinem gentili errore, & dæmonum præstigijs circumuentam ad Christi fidem reduxit, pluresq; in dies reuocasset nisi inuidia diaboli ei obstitisset, qui Henricum III. Imper. permouit vt eum in exilium ablegaret, in quo constitutus solius Ecclesiæ fugasum inconsolabiliter deflebat. Pontificis summi Gregorij VII. partes contra jam dictum Imperat. egregiè semper propugnauit omni mortis timore posthabito. Sittienti populo limpidißimū aquæ fontem facta ad Deum precatione terram baculo pastorali feriendo produxit: quin & signo Crucis aquam in vinum commutauit. Die verò quodā jam ad occasum tendente cum per pontem ad ciuitatem tardiùs quàm intrare posset venturum se prospiceret, iter ad proxima Albis fluuenta deflexit, & Crucis signo se muniens, fluuium sicco pede transiuit.

Quibus alijsq; signis apud homines celeberrimus effectus timens ne apud Deum eò magis vilesceret, solitudinem petit in eaq; cellam humilem sibi & sacerdoti suo socio ædificauit, ab ea numquam deinceps discedens nisi Episcopalis curæ munere seriò exigente vrgeretur. Ex qua se pè diuinā virtute in momento ad Ecclesiam suam Misnensem raptus fuit, indeque sacris omnibus peractis pari celeritate per agilitatis dotem reductus. Morti appropinquans suos ad mutuam charitatem, diuini cultus æmulationem & libertatis Ecclesiasticæ defensionem, seriò adhortatur, & singulorum manibus deosculatis incorruptum Deo spiritum tradidit anno 1106. 16. Junij, ætatis sue 96. sedis autem 40. Infinita sunt miracula, quæ ad eius tumulum Deus est dignatus ostendere fidelibus, quorū quidam à varijs languoribus curati, pleriq; à grauibus periculis & anxietatibus liberati, nonnulli etiam à morte suscitati sunt. Quorū intuitu Hadrianus VI. Rom. Pontifex sanctorum numero eum adscripsit anno 1523.

Corpus

Corpus eius Monachij in Bauaria religiosè asseruatur in primaria Ecclesia, estque vetustissima ibidem traditio omnem locum à pestilentia fore immunem in quo sacrae eius reliquiae fuerint collocatae, quarum partem Guilielmus Dux Bauariae, Ecclesiae Jesuitarum Antuerpiensium donauit, in qua vnà cum reliquijs SS. Antonij, Rochi, Sebastiani, Christophori, Hadriani pia fidelium ueneratione frequentatur. Notabile verò est quomodo etiam post mortem contra sacrilegum Ecclesiae hostem Henricum Quartum, mali patris pessimum filium, pugnauerit. Citauerat hic sanctus Episcopus ad tribunal supremi Iudicis iam moriturus, Henricum Tertium Imperatorem, vt coram eo de iniurijs sibi & sanctae Ecclesiae illatis rationem redderet, veluti cum Dauide ad Saulem exclamans, Iudicet Dominus inter me & te, & uiscatur me Dominus ex te: neque inuanum citauerat, eundem enim intra annum improuisa morte cõparere cogitur. Decimo quoque ab obitu suo anno idem sanctus Ottoni Misnensi Marchioni se ostendit à quo in vita sua per iniuriam semel alapa percussus fuerat, quem solo suo halitu interfecit eodem planè die quem ei prädixerat. Quibus alijsque territus Henricus Quartus, vidēs etiam quotidianis miraculis eundem coruscare, plurimos ex ordine legatos ad Pontificem misit vt ab excommunicatione sua posset absolui, respicientiam & emendationem promittens. Sic verum hinc fuit, Cùm percuteret eos diluculo reuertebatur ad illum. Plura uide in vita eius apud Surium & nostrum Dionysium Mutzaert, anno 1117. historiae suae Ecclesiasticae.

Illud porrò hinc considera quisquis salutem tuam desideras, non esse contemnendas huiusmodi citationes ad
Dei

Dei tribunal. Sæpè enim fieri solet vt ipse preces & vota eorum, qui iniuste damnantur ad mortem à iudicibus, vel acerbè & innocenter vexantur à principibus, exaudiatur, & intra conditum tempus sistere coram se jubeat, vti hîc in causa Bennonis Henricû sistere coëgit. Ita Fernandus Legionis & Castellæ rex duos nobiles de prodicione sibi suspectos sed inauditos, de altissima rupe præcipitari iussit. Illi præclusam sibi defensionem cernentes, Christo æquissimo iudici causam commendârunt, & ad eius tribunal intra 30. diem Fernandum citauerunt. Nec inanis fuit pronocatio. 30. post die morte percutitur & adesse compellitur. Eques quidam Neapolitanus cum reliquis confratribus suis Templarijs ad supplicium raptus, ad Clementem VI. & Philippum Pulcrum Franciæ regem quorum auctoritate necabatur, de fenestra prospectos, exclamabat: Quando mihi inter mortales nullus jam superest ad quem appellem, ad iustû iudicem Christum qui nos redemit, appello, vt ante eius tribunal intra annum & diem vos sistatis vbi causam meam exponam. Intra annum verò vterque Deo rationem redditurus, mortuus est. ista Fulgosus. Pari modo citatus fuit Rudolphus Austriæ Dux ab alio equite, vt intra annum compareret. qui irridens respondit: Bene, præito, ego tum adero. exacto tempore incidens in febrim, appellationis recordatus, seruis dicit: Tempus mortis meæ instat, ad iudicium mihi eundum est. itaque statim obiit. Usquequò Domine non iudicas & non vindicās sanguinem nostrum de his qui habitant in terra? Dominus Deus aspiciet veritatem, dicebāt septem fratres Machabæi Antiocho tyranno, & videbis magnam potestatem eius, qualiter te & semen tuum torquet, neque tu effugies manum Dei. Videat Dominus & requirat, reddat-

B b

que

que illis secundum opera sua. ita David, ita Zacharias Pontifex, ita Machabæi, ita Paulus, imò ita & ipse Christus contra hostes & persecutores suos cum illis ad Deum, appellauit, dicens: Ego non quaero gloriam meam; est, qui quaerat & iudicet.

C A P. XXXVII.

De sancto Oswaldo Wigornienſi Episcopo.

Surius
15. Oct.

SANCTUS Oswaldus nobilissimâ stirpe in Anglia ortus, ab Odone Archiepiscopo Cantuariensi patruo suo, Floriacensis Monasterij fratribus Benedictinis commendatur, ibidemque Monachus effectus Wigornienſi Episcopatu præficitur. Eo tempore anno scilicet 970. Dunstanus Archiepiscopus Cantuariensis auctoritate Roman. Pontificis Ioannis XIII. Concilium Generale in Anglia celebrat contra incontinentes Clericos, statuitque vt Canonici omnes, presbyteri, diaconi, subdiaconi aut castè viuerent aut Ecclesias quas tenebant, dimitterent. executio decreti Oswaldo Wigornienſi, & Ethelvoldo Wintonienſi Episcopis data fuit. Ethelvoldus sæpiùs Ecclesiæ suæ Canonicos admonerat correctioris vitæ semitas relictis feminis arripere. at illi in præsentiarum id sibi impossibile esse dicentes, voce coruinâ semper in crastinum correctionem sui pollicebantur. quod ille gnarus, non diu sustinuit. paratis namque quamplurimis Monachorum cucullis, de quo Communio, *Seruite Domino in timore*, cantabatur, chorum intrauit, vestes quas parauerat secum deferri faciens. & pro-